

крадецъ-тъ и распитвалъ дѣ кого срештни: видѣли ли сж единъ старъ, бѣлъ човѣкъ, малъкъ на растъ, съ кжса пушка и съ малко куче, съ длъга рунтава опашка. Мнозина му казовали, че наистина срешнжли такъвъ човѣкъ; нъ въ сжшто-то врѣме тии питали Индиець-тъ, какъ може да расказова до толкова за едно лице, което никога не е видѣлъ. Индиець-тъ отговорилъ: „Че крадецъ-тъ не е високъ, познавамъ отъ това, че той е подлагалъ камене за да свали пастарма-та, която азъ бѣхъ окачилъ стоишкомъ на земя-та; че е старъ, познавамъ отъ малки-тѣ му крачки, на които дия-та се познава на укапали-тѣ листа въ гора-та; че е бѣлъ познавамъ отъ въртѣние-то на пети-тѣ си, което Индиець-тъ не прави. Пушка-та му трѣбова да е кжса, заштото азъ видѣхъ по това, че като я турилъ на дрѣво-то обѣлилъ малко кора-та. Куче-то му е малко, това се познава по дия-та му; а че опашка-та му е рунтава, забѣлѣжилъ съмъ отъ бѣлѣжка-та што е направило на пѣсѣкъ-тъ, кога седѣло и се близало, доклѣ стопанинъ-тъ му кралъ пастарма-та.

ВѢРНО КУЧЕ.

Дори и животни-тѣ усѣштатъ благодарность отъ ония, които имъ правятъ добро; а да ли човѣкъ може да бжде неблагодаренъ? Животни-тѣ сж привързани и прѣдадени на господари-тѣ си; въ това нѣшто най-много се отличаватъ кучета-та.

Единъ търговецъ отишълъ на пхтъ съ конъ, а слѣдъ него потеглило и вѣрно-то му куче. Търговецъ-тъ отивалъ да прибере много пари. Като зелъ паритѣ прѣвързалъ ги въ торба на седло-то и потеглилъ за у дома си. По пхтъ-тъ торба-та се отвързала и